

У 2005 році село Голубне відзначало 500 - річчя першої згадки про нього в історичних документах та джерелах . Відноситься воно до 1595 року і вміщено у польській книзі "Словник географічний Королівства Польського" (Варшава, 1862 р. , ТЛІ , С. 114 - 115 Там значилося: " Село Голубне , Печалівської волості , розташоване серед лісів на 2/3 листяних та 1/3 соснових Я , Іван Гулевич , підкоморій Луцький , з'їхав на грунт села Голубне і серед мокрот , валів і горбів заснував свою резиденцію" Село на той час було фільварком князів Родзивілів і уже мало 48 селянських хат.

В селі Голубне є височини, де знаходилося поселення найдавніших людей, якими вони в давнину огорожували свою стоянку. Нами доведено, що із зовнішньої сторони цих височин вони були обнесені водою. Недалеко від цього городища протікала річка, яка звалася Перебіг. Вона була дуже широкою, але досить глибокою. В ній водилося багато риби. Жителі цього городища займалися рибальством.

Напрошується запитання , а про яку ж таку давню оселю йдеться в даному документі ? Значить, до вище згаданого року (1595р.) на території села знаходилось поселення, яке бере початок ще з давніших часів. Якщо у 1595 році вали уже були зруйновані, значить тут теж було поселення і набагато давніше ніж у даному році (та ще й і знаходилося 48 хат). Значить на території села Голубне, а є усі підстави це довести, існувало поселення десь у II-II ст. і не маленьке, а доволі таки велике із феодальним замком, який був обнесений валами, і частоколами, тобто був огорожений.

Оскільки територія Рівненської області із своїми князівствами відійшла до Галицьке - Волинського князівства, то це ще раз, доводить те, що і поселення (чи князівства), яке знаходилося на території нашого села , теж стало частинкою Галицько-Волинського князівства. Є давні спогади жителів села про те, що дійсно (а ці спогади передавалися з покоління в покоління, з діда прадіда) на сучасній території села (з його північної сторони та частини полігону) стояло велике місто, яке називали люди Андріїв. Тягнулося воно понад річкою Перебіг аж до річки Случ.

У цьому місті люди торгували збіжжям, хутром, фруктами, виробами з хутра, дерева кінною зброєю, виробами з лози, худобою. Виїжджали також жителі цього міста і до інших міст, щоб вести торгівлю. Навкруги міста Андріїв був ліс, який ніби обгортав місто і ховав від лихого ока. Древній Андріїв був обнесений високим, земляним, валом. Висота якого сягала близько 10 - 15 метрів. Ці насипи закінчувалися дерев'яною огорожею (люди згадують подекуди частоколи). Внизу - глибокий рів, наповнений водою (яка виходила з р. Перебіг - вона на карту Рівненщини навіть не винесена). Цей рів обперізував місто (чи замок) з усіх боків широкою лінією води. Виїхати та вїхати можна було лише через міст, який перекидався \-через рів.

Після того як татари розгромили місто, забравши багато жителів (особливо дівчат молодих) з собою, вони подалися геть. В результаті розгрому залишилося, неподалік річки Случ, 17 будинків (можна припустити, що це було кінцем кварталу Майдан). Люди почали будувати нові будинки. Але будівництво розгорнулося в іншу сторону (понад річкою Случ) тому, що думали, якщо будуть будувати на тому самому місці ,то татари вже знатимуть про їхнє - існування. Є легенда в селі про те, що під час нападу монголо-татар на місто .Андріїв (а, жителі уже змучені були погромами) одна дуже гарна дівчина вирішила відвести татар від міста (а в місті, хто її знав, всі називали її Голубкою, за дуже ніжну вдачу та голубі очі), "

Підійшла Голубка до воєводи (а вони якраз займалися награбованим добром, щоб вивезти із собою) і сказала: "-Я хочу бути вашою дружиною і поїхати з вами з цієї землі, а ці люди, що живить тут будуть щорічно платити нам те, що ти забажаєш." Подивився татарський воєвода на красуню, подумав-подумав: "Ніби добре вона каже. І жінка гарна буде і податок платитимуть. Оце подарунок!" - А ти попрощатися із рідними не хочеш? -Ні, я не хочу жити тут більше, я втікла з дому, мені подобається ви. Дівчина Голубка вклонилася низенько своїй рідній землі і рушила в дорогу з татарами, не взявши нічого з собою.

А воєвода із награбованим майном та з полоненими і військом рушив слідом за нею. Оскільки дороги татари не знали, то загін взявся провести Голубка. Довго йшов загін. І чим далі і далі він просувався, тим густішав і густішає ліс, який обступав Андріїв, а під ногами чвакала багнюка. І ось зайшли вони в болото і стали тонути. Ось тобі, клятий татарине, данина, якою платять мої люди своїм ворогам - смерть. І мужньо кинулась на підставлену татарську шаблю.

Так ціною свого життя Голубка відвела від людей клятву татарську наругу і погубила не тільки себе а й ворогів, і люди вдячні героїству Голубки своє поселення назвали селом Голубне. Після цього місто розпалося на окремі менші поселення (села), назви яких збереглися від назв вулиць міста - Андріїв (Зашивки, Ліски, Бобровина, Борок, Майдан, Березіна, Граб, Сіноківа, Залісся, Охожа, Наталія, Града, Браки, Сосновий груд, Сороківка, Сніжнове.

А жителі 17-ти будинків, котрі залишилися після розгрому навали татар, відбудувавши місто далі, над Случем не змінивши назви, і надалі називали його АНДРІЇВ вибравши князем цього міста Андрія Дворського (тобто нашого). Можна припустити і те, що дійсно, коли Данило Галицький, під великим тиском татарської навали 1240-1241 роках, змушений був поїхати до ханського двору в Сарай і визнати залежність від Орди. Він і надалі хотів вести боротьбу проти татар, проводячи походи на пограничні землі по річках Случ та Горинь, будуючи укріплення та шукаючи союзу із Заходом., зокрема з римським папою Інокентієм ІV. І саме в зв'язку з цими походами Данила і спливає назва міста Андріїв як "крупнейше володение". Буде достовірним, сказати і те, що вдруге відбудоване місто Андріїв і є сьогодні місто Березне з його добротними будинками. Після розгрому монголо-татар, відбудувавши, невеликі та великі поселення (в тому числі і Голубне) почали жити своїм звичайним життям.. Жителі займалися розведенням скотарства, ремісництвом землеробством та ін. І серед них появлялися (а можливо і були) багаті, які керували поселенням